

KÁZÁNÍ 2.10.2016
Lk 16,19-31

Hned na začátek chci říci, že jsem si podobenství O boháči a Lazarovi nevybral proto, abych vás děsil utrpením po smrti za to, že dobře jíte, pijete, oblékáte se a bydlíte. Ani proto, abych před vámi žongloval s vírou v naději a utěšoval vás, že se nemusíte trápit tím, jak se vy nebo někdo jiný trápí a je nemocen. Kvůli jednomu ani kvůli druhému by Ježíš nepoužil toto podobenství. Ani evangelista by ho jen proto nezapsal do evangelia o Božím království. Vybral jsem ho proto, že se jím zabývám už nejméně rok. Zabývám se jím proto, že je naplněno tím, čeho si jistě všimáme všichni – jakousi „šílenou hrou“, na kterou si většina zvykla.

Abrahamovo slovo v tomto podobenství je jakousi obžalobou našeho světa, v kterém je t

Podobenství s ironickým humorem ukazuje, že na tomto světě je to podobné jako na onom, ale na onom světě je otočený směr. Náš svět je také stejně jako v podobenství rozdělen nepřekročitelnou propastí. Stav není možné změnit jen pouhým přáním jednotlivce. Lidská společnost je tvořena danými společenskými rozdíly. Nejde o rozdíly vrozené. Ty nám jsou dány a my je máme přijímat a pokorně se učit s nimi žít. Ale pak jsou rozdíly mezi lidmi, které jsou vnucené, jak násilím, ale také i ve jménu jakého si podivného dobrého příjemného života. Toto podobenství v Lk ukazuje, že je to jen hra, v které lze i jednoduše otočit pořadí. Tuto „hru“ hráli a hrají lidé věřící i bezvěrci, různého vyznání i stejného vyznání, bohatí i chudí, ženy i muži, lidé na nejrůznějších místech světa. A tak v podobenství nehovoří sám Bůh, ale Abraham. Abraham je pouhý člověk. Je však otcem víry v Boží neuvěřitelnou spravedlnost.

Víra a hledání Boží spravedlnosti byla pro Ježíše hlavním tématem, které vložil do vyprávění tohoto podobenství. Dočetl jsem se, že podobenství O boháči a Lazarovi nepochází od samého Ježíše.

Podobný příběh o tom, že po smrti se má chudák dobře a boháč špatně, si vyprávěli už ve starém Egyptě, pak ten příběh znali i ve starém Řecku a koloval snad všemi kulturami a

Mojžíš a proroci jsou ti, kteří byli a jsou mluvčími Božího slova, Boží vůle, Božího zjevení, proto se odkazuje na ně. Není to sice žádné rychlé a snadné řešení. Avšak ani se nemusíme zabývat nějakým složitým, nákladným, nábožensky nesrozumitelným, sociálně náročným řešením. Namísto svých pocitů bezradnosti, že svět se nám zdá nějak šílený, že křesťanské hodnoty a víra v lásku se všude i v církvích vytrácí, si máme zvolit prostou a tichou možnost. Máme se znovu a znovu vracet k Mojžíšovi, prorokům, evangeliím a apoštolské epištolní tradici. Tam můžeme vždy nalézt a přijmout pro sebe víru, že i to, co se nám zdá jako hodně divné dělat a říkat, je to správné. Tak jako Abraham, tak jako Mojžíš, proroci, Ježíš a apoštolové věřili, že je lépe poslouchat Boha než lidi.

Vskutku, nezajistíme tím fungující a pevný městský či státní systém, ani nevytvoříme všem na očích „lesknoucí se“ církev. Ale je to jistá cesta pro naši duši a pro ty, s kterými se potkáváme, nebo teprve budeme potkávat. Věcí spravedlnosti jsou vzájemné vztahy. Tak i majetek slouží podle této věci, k naplňování vztahů. O tom už mluví Ježíš v podobenství na začátku 16. kapitoly O nepoctivém správci.(L16,8-9) Boháč tím, že měl majetek, neudělal sám o sobě nic špatného – hříšného. Avšak jen utloukal čas. Ježíš později k tomu přidal, že bohatství vztahů a nejen s těmi, s kterými se chceme sami stýkat, v mnohém převyšuje náš pocit z bohatství majetku.(L18,28-30) Ale jak to pochopit, jak to předat ostatním? Rozhodně ne silou, ne nadřazeností. Také ne zázraky ani obrady nebo úžasnými slovy, to je sice potřebné avšak jen na nějaký čas. Ale to, co vydrží je hledání vůle Boží a víra, jež je poslušnost vůči spravedlnosti, která míří k věčnému trvání.

Vždyť, „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?“. (Mt16,26). Amen.

Ondrej Kováč